

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2805 * יז' טבת תשפ"ד * 29 דצמבר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

היום שאחרי המלחמה

1. כולם מדברים בחרדה, בסקרנות, בפחד, בהשתוקקות על היום שאחרי המלחמה. תרשו לי בבקשה לגלות לכם מה יהיה ביום שאחרי, לעניות דעתי המאוד לא קובעת.

2. ביום שאחרי נשוב ככלב השב אל קיאו למציאות הקשה והבלתי נסבלת של גבעת עמל ב' ובנותיה הסמויות מן העין במפת החברה הישראלית. כי בסופו של יום אנחנו מגלים תמיד שקהלת (לא הארגון ימח שמו) צדק. ומה שהיה הוא שיהיה.

3. גבעת עמל ב' הייתה שכונה בתל אביב הסמוכה לשכונת בבלי ופארק צמרת. בשכונה שוכנו פליטים יהודים במלחמת העצמאות. ההתיישבות לא הוסדרה מעולם, והתנהל סביבה מאבק ציבורי ומשפטי ארוך שנים בין צאצאי המתיישבים ליזמי נדל"ן שרכשו את השטח. אחרוני התושבים פונו מהשכונה בכוח ב- 15 בנובמבר והעולם כמנהגו נהג. כלומר היה אדיש. וזה יהיה היום שאחרי.

4. שערי אונאה ננעלו

כְּאֶשֶׁר הוֹצִיאוּ אֶת לִבְנֵה רָצְבִי בֵּת הַשְּׁבָעִים וְאַרְבַּע, הַמִּפְנֵה הָאֲחֵרוֹנָה מֵהַשְּׁכוּנָה, אָמְרָה לִבְנֵה בְעִיפּוֹת שֶׁל מְנַצְחִים שְׂבָאֲמֶת אֵין לָהּ כָּבֶר לֵאן לִלְכֹּת. בְּאוֹתוֹ זְמַן מִמֶּשׁ שֶׁר בּוֹנוּ בְּלֶהֱט רֶב עַל צֶדֶק וְשָׁלוֹם בְּקוֹנְצֶרֶט בְּאִירֶלַנד, וְרֵב הָאֲנָשִׁים שִׁיָּשְׁבוּ בִּבְתִּים וְצָפוּ בִּטְלוֹיִזְיָה בְּפָרְסוֹמוֹת לְיוֹם הַרְנָקִים הַסִּינִי וְצָהְלוּ בַזְמֵר בַּמִּסְכָּה, חֲרָדִים הָיוּ יוֹתֵר לְגוֹרֶלָם שֶׁל זֹג תִּזְרִים יִשְׂרָאֵלִים מִמוֹדִיעִין שֶׁנֶּעְצְרוּ בְּטוֹרְקִיָּה כְּאֶשֶׁר צָלְמוּ אֶת אֲרֻמוֹנוֹ שֶׁל אֲרֻדּוֹאן.

וּבְאוֹתוֹ לֵילָה מִמֶּשׁ שׁוֹטְרֵי יֶס"מ חֲסוֹנִים וְקִשּׁוּחֵי מִבְּע, שָׂרֵק עֶשׂוֹ עֲבוּדָה בְּזוּיָה לְהַשְׁלֵמַת מִשְׁכָּרְתָם הַדֵּלָה, לִקְטוּ בְּקִישִׁיחוֹת אֲדִישָׁה וּבְלִי לְהַתְרַגֵּשׁ אֶת תּוֹשְׁבֵי גִבְעַת עֵמֶל הָאֲחֵרוֹנִים אֶחָד אֶחָד כְּאֶסֶף עוֹפּוֹת בְּמִשְׁלֹחַ, תוֹךְ שֶׁהֵם מְפָרְקִים לֹאט וּבִהֲתַמְדָּה לְרִסְיָסִים צוֹרְבִים שֶׁל יְאוּשׁ, חִיִּים שְׁלֵמִים שֶׁנִּרְקְמוּ בְּעֵמֶל רֶב וּבְמִשְׁךְ שָׁנִים אֶל תוֹךְ בְּתֵי הַשְּׁכוּנָה הַדֵּלִים.

ורק עם עלות השחר כאֲשֶׁר נִדְמוּ קולות הפנוי
והאֲנָשִׁים הנוֹאֲשִׁים והשוֹטְרִים החסוֹנִים נִעְלְמוּ
לְאִנְשָׁהוּ אֶל מַעְבֵּר לַהֲרִיסוֹת הַבְּתִים הַרִיקִים מֵאֲדָם,
עֲלֵתָה אֶל הַשָּׁמַיִם הָאֲדִישִׁים מִתּוֹךְ הַדְּמָמָה הַגְּדוֹלָה
שֶׁהַשְּׂתָרָה עַל הַמָּקוֹם שׁוֹעֵת הַעֲשׂוּקִים הַנִּכְלָמָת,
אֲשֶׁר שָׁבָה מִשָּׁם חִישׁ מֵהֵר עִם הוֹדָעָה קֶצֶרֶת רוּחַ:

"מִצְטַעְרִים, שְׁעָרֵי אוֹנָאָה נִנְעָלוּ מִזְמַן וְהַנִּמְעָן
עֶזְבָּ זֶה מִכָּבֶד לְגִלְקֶסְיָה אַחֶרֶת. סְלִיחָה..."

5. פְּרוֹ בּוֹנוֹ

רגע של תהילים

נפִּשְׁנוּ כַּצְפוֹר נִמְלֵטָה מִפֶּחַ יוֹקָשִׁים :
הַפֶּחַ נִשְׁבֵּר וְאֶנְחוּנוּ נִמְלֵטָנוּ. (תהילים קכ"ד)

פינת הקריקטורה השבועית: הו הו הו ילדים הבאתי מתנות...

● הטיול לערש הנצרות

ושוב יצאנו לטיול 60 פלוס של כפר הנשיא. אוטובוס כמעט מלא. כארבעים ותיקים וצעירים פחות או יותר, צלחנו את מזג האוויר הגשום, ולמדנו על ישו ותלמידיו שנולדו יהודים וגם מתו יהודים, אבל הם יצרו את הנצרות.

המשותף לשלושה האתרים, שהיינו בהם יומיים לפני חג המולד, היה תחושה עצובה של ריקנות, אין תיירים, אין צליינים בשיא העונה, והכל בגלל המלחמה.

בחלק היהודי של הטיול נפגשנו במלון מגדלא עם המפונים מקיבוץ יראון, ואיחלנו להם שיבה מהירה לביתם. אין מה לדבר, מלון חמישה כוכבים הוא מקום נהדר לבלות בו סופ"ש, אבל הוא לא בית לתקופה של חודשים.

ראינו גם את החפירות של בית כנסת משנת 30 לספירה. המיוחד בתאריך הזה, הוא שהוא קדם לחורבן בית המקדש (63 לספירה), ולכן לא היה מקום של פולחן, לא הקריבו קרבנות, כמובן, וגם לא התפללו. מה שכן עשו הם מימשו את השם בית כנסת, זה היה מקום הכינוס לקהילה גברים ונשים, משהו כמו המפגש, או המועדון או לב הקיבוץ שלנו. אבל היה זה גם מקום שבו קראו בתורה.

סיימנו את הטיול בארוחת צהריים בחדר האוכל של עמיעד, המשמש בעיקר כקייטרינג. לטעמי, אפשר היה לחזור הביתה לארוחת צהריים. רמת האוכל והקרבה הביתה בסוף הטיול, לא הצדיקו את הכניסה לעמיעד. אבל אני לא מתלוננת...

תודה רבה לרמי קציר שארגן טיול נהדר, אלא שבגלל נפילה, נמנע ממנו לצאת לטיול וליהנות ממנו. תודה למוטי בן אדיבה שמיד התנדב למלא את מקומו של רמי ועשה זאת על הצד הטוב ביותר. תודה ליוסי שמעוני על ההדרכה ועל הידע הרב שסיפק לנו.

למרות המלחמה, אני מקווה שנצליח לטייל שוב בקרוב, ואיחולי החלמה מהירה לרמי.

• הארכיון

בשבוע שעבר חנכנו את הארכיון באירוע מושקע, חגיגי ויפה. כמה ימים לאחר מכן, בגשם השוטף שירד, הוצף הארכיון במים ובוצ. למרות פעולות השאיבה והייבוש שננקטו, עדיין נגרם נזק ללא מעט מהמסמכים והתמונות השמורים בארכיון. חבל.

• חומוס אליהו – סוף תקופה

חומוס אליהו בראש פינה היה מותג אזורי, בעיקר בימי שישי בצהריים. זה היה המקום שבו התאספו עשרות משפחות, ובעיקר חיילים שיצאו לחופשת שבת, לנגב חומוס בחברותא. תקופת הקורונה חסלה כמעט לגמרי את הישיבה במקום, אבל המטבח הקטן של אליהו סיפק למאות אוכלים חומוס לארוחת הצהריים של יום שישי, בדרך כלל לקחת הביתה.

הייתה למקום תחרות של מספר חומוסיות באזור, אבל מהרגע שהמוסד נסגר עם תחילת המלחמה, הם חסרו לי מאד. החומוס שלהם היה מעולה, טרי לגמרי, מיוצר במקום, ואפילו חם. מכיוון שהם בשלו את החומוס במקום הייתי מבקשת מהם מפעם לפעם לתת לי גם כלי עם מי הבישול של החומוס, בסיס להכנת מיוז טבעוני. בחודשיים וחצי האחרונים הייתי בודקת כל שבוע אם כבר פתחו, אם כבר חזרו מהמילואים, או מצאו דרך אחרת להמשיך להפעיל את המקום. השבוע ראיתי שהמקום נסגר לצמיתות ובמקומו תפתח שם חנות (לא זוכרת מה ימכרו בה אבל זה לא יהיה חומוס).

• קפה טורקי?

השבוע קראתי שחברת "עלית" מתכוונת לבטל את שמו של הקפה השחור שהיא מוכרת, ובמקום קפה טורקי הוא ייקרא בשם אחר (אולי קפה הניצחון?).

את הכעס על הטורקים, בטא נכדי, דור, כאשר ישב מול מקלט הטלוויזיה וצפה במשחק בו נצחה קבוצת הפועל תל אביב את יריבתה הטורקית. במילים שלו: "הראינו להם מה זה לתמוך בחמאס..."

וזה הזכיר לי את הטיול שלנו לקפריסין לפני כשלושים שנה. בקפריסין מייצרים הרבה מאד ראחאת לקום, ממתק מפורסם מאד. באנגלית קוראים לו TURKISH DELIGHT כלומר תענוג טורקי. אבל בקפריסין אפשר לקנות רק CYPRIAT DELIGHT – תענוג קפריסאי... וכמובן שבקפריסין לא שותים קפה טורקי אלא קפה קפריסאי...

אחד הסוחרים בקפריסין ניסה להסביר לנו שהבעיה שלהם היא הרבה יותר קשה מהבעיה שלנו: לכם, יש עסק עם הפלסטינים, אבל לנו יש עסק עם הטורקים...

אז איזה שם הייתם בוחרים לקפה? למה לא פשוט: קפה בוך, כנראה שזה מתאים יותר מאשר קפה הניצחון.

מאחלת לכולם סופ"ש רגוע

שישובו החטופים לביתם, שתסתיים המלחמה.

שבת שלום

תמר וולפין.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

הרוח לא נושבת
הזמן לא עובר
המלחמה לא מתקדמת
הקפה לא מעורר
החמאס לא נכנע
החטופים לא חוזרים
הבקר לא טוב
הלמודים לא מלמדים
השיחות לא זורמות
הוכחים לא מועילים
החדשות לא מחדשות
החיים לא חיים
החילים לא בבית
הבית לא אותו דבר
העתיד לא ברור
העצב לא נגמר.

לפניכם
שבת שלום

לסיכום חנוכת הארכיון

ראשית, תודה לכל נאמני הארכיון, האנשים היקרים ש"שרוטים" כמוני באהבה והכרת הערך של שמירת המורשת של כפר הנשיא. האנשים שתומכים לכל אורך הדרך, ובהם מקום של כבוד ל"ילדי" משפחת עדר.

שנית, לכל התורמים לקניית הקומפקטוס ועוד דברים נחוצים, שפתחו את לבם ואת כיסם בנדיבות.

ומילה טובה אישית למיכל דדוש, שביצירתיות וחכמה תומכת ועוזרת בכל. כלל מי שהגיע לטקס - מקווה (ויודעת, לפי המשובים - המון תודה!) שנהניתם והתרגשתם.

ליובל עזריה, שבדקה התשעים התגייס לארגן הגברה. יובל - מזל טוב ליום הולדתך!

ולכל מי ששכחתי, ויש רבים - המון תודה מיוחדת...

עבורי הטקס היה שיא שסיכם כמה שנים של עבודה מאומצת על תכנון המקום החדש, הרמת מבצע התרומות, וארגון המעבר המורכב. המסלול היה קשה, והתחיל בכך שהמיקום היחיד שהמשק העמיד לרשות הארכיון הוא נמוך מאוד, ומזמין הצפות. זו עובדה שהכרנו היטב מההיסטוריה של הארכיון, כאשר יצחק ז"ל עמד בלב כבוד וכואב, ומיין פריטים וניירות היסטוריים ספוגי מים שנהרסו, ממש כאן, קרוב לארכיון הנוכחי.

וחזרה לחנוכת הבית. התוכנית שלי הייתה להשאיר אחרי הטקס את רוב התערוכות המרגשות שהקמנו לארוע החנוכה, לעוד כמה שבועות, ולהזמין את הציבור לבקר בניחותא, ולהנות מפניני הארכיון, כ"א לפי תחומי העניין והרקע המשפחתי שלו.

לצערי העמוק, מצאתי את עצמי אחרי השבת האחרונה והגשומה מבוססת במים ובבוץ, ומנסה להציל פריטים וספרים שאין להם תחליף. נכון, פריטים הם רק פריטים, ובימים אלה, לצערנו, אנו שבורי לב על חיי אדם. אבל הנזק שלנו כ"כ מיותר, והיה צפוי מראש. כואב.

תודה לריטה שדאגה לשאיבה ולנקיון ראשוני לאחר ההצפה.

אני מקווה מאוד שימצא ממש בהקדם פתרון מקצועי ויעיל, שיתחשב במיקום הנמוך, וגם בארועי גשם קשים, כי ידוע לכל שגם האקלים הולך למצבי קיצון. שיא החורף עדיין לפנינו, וההיסטוריה מלמדת שאחריו יבואו החורפים הבאים.

מאחלת שנוכל בשבועות הקרובים לחזור לשגרה, ולהזמין את כולכם, מגיל גן ועד 120, להתעשר מאין סוף הסיפורים, הכתובים, הפריטים, התמונות, המידע, הפרוטוקולים, המצגות, וכמובן מ"סיפור מקומי" - הארכיון האינטרנטי שלנו.

"כפר הנשיא סיפור מקומי" מחכה לתרומתכם - הכנסו והוסיפו תמונה, סיפור, זיכרון, הערה - בכל נושא הקרוב לליבכם בקיבוצנו.

יש לנו אוצר, בואו נשמור עליו באחריות ובהקפדה, ונהנה ממנו לשנים רבות.

וכבר אמר יגאל אלון: עם שאינו מכבד את עברו, ההווה שלו דל, ועתידו לוט בערפל.

לרשותכם,

רחל גינת

זיכוי כספי מחברת החשמל – מי זכאי?

חברת החשמל נותנת הנחות בתשלומי החשמל השוטפים בהתאם לקריטריונים קבועים. אחת לחצי שנה מתבצעת מול חברת החשמל התחשבות להחזר כספי עבור החשמל שנצרך בבתים של הזכאיים. כדי לעדכן את רשימת הזכאיים להלן הפרמטרים שמפרטים למי מגיע ההחזר הכספי.

בדצמבר אני מגישה בקשה לזיכויים של חציון שני 2023. אם אתם עומדים באחד או יותר מהפרמטרים שמטה – מבקשת לעדכן אותי בהקדם **כולל צירוף אישור (מביטוח לאומי, ארגון ניצולי השואה, נכי צהל וכו.)**.

נייד: 052-6265891

מייל: revaha@kh-accounts.org.il

1. על-פי ביטוח לאומי: צרכן מעל גיל פרישה המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבת זקנה או שאירים, בתוספת השלמת הכנסה**.
2. צרכנים שמקבלים תגמולים **לחוק נכי רדיפות הנאצים**.
3. צרכנים שמקבלים **קצבת זקנה לנכה** לפי סעיף 291 לחוק הביטוח הלאומי.
4. על-פי ביטוח לאומי: צרכן המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבת שירותים מיוחדים בשיעור 119% ומעלה**.
5. על-פי ביטוח לאומי: צרכן המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבה לילד נכה** בשל תלותו בעזרת הזולת או בשל טיפול רפואי מיוחד שהוא זקוק לו. מקבלי קצבת ילד נכה מסיבות אחרות אינם זכאים להנחה.
6. על-פי ביטוח לאומי: צרכן המקבל מהמוסד לביטוח לאומי **קצבת סיעוד** בשיעור **המרבי 168%**.
7. צרכן יוצא צבא המשרת בשירות סדיר והוכר לפי פקודות הצבא **כחייל בודד** הזכאי להשתתפות בשכר דירה או כחייל הזכאי להשתתפות בשכר דירה מטעמי מרחק של מקום מגוריו ממקום שירותו ("יוצא צבא", "פקודות הצבא" ו"שירות סדיר").
8. על-פי ביטוח לאומי: צרכן שהוא **הורה יחיד עם 3 ילדים ומעלה** המקבל מהמוסד לביטוח לאומי קצבת הבטחת הכנסה או השלמת הכנסה או דמי מזונות.

9. על-פי ביטוח לאומי: משפחה עם 4 ילדים ומעלה המקבלת מהמוסד לביטוח לאומי קצבת הבטחת הכנסה או השלמת הכנסה או דמי מזונות.

10. **נכי צה"ל:** צרכן הזכאי לתגמול לפי חוק הנכים תגמולים ושיקום, שנקבעה לו נכות בשיעור של 50% לפחות לפי החוק האמור או צרכן הזכאי לתגמול לפי החוק האמור שדרגת נכותו נמוכה מ 50% והוא מקבל תגמול קיום קבוע לפי הוראות משרד הביטחון.

11. **נפגעי פעולות איבה:** צרכן הזכאי לתגמול לפי חוק התגמולים לנפגעי פעולות איבה, שנקבעה לו נכות בשיעור של 50% לפחות לפי החוק האמור או צרכן הזכאי לתגמול לפי החוק האמור שדרגת נכותו נמוכה מ 50% והוא מקבל תגמול קיום קבוע לפי הוראות משרד הביטחון.

במידה ואין ברשותכם את האישור יש לדאוג להמציאו מול הגופים הרלוונטיים,

זאת על מנת שניתן יהיה להכניס אתכם לרשימת הזכאיים.

בברכת רפואה שלמה,

אירנה

מ.רווחה ובריאות

שירי מלחמת חרבות ברזל

תרקדי

את השיר הלחין אושר כהן, כתב ביחד עם נדב אהרוני ומוקדש לכל נרצחי טבח ה-7 באוקטובר.

"השיר הזה מוקדש לאחיותיי ואחיי שנרצחו בדם קר – משדות הקיבוצים לרחבת הריקודים.

לאחיי ואחיותיי שנשרפו בעודם חיים ונשמו את ריחו של המוות. לאלה שנלקחו בשבי ומחכים שנשיב אותם הביתה. ולאלה ששרדו את התופת, אך לא את המציאות שאחרי ולאלה שעדיין נלחמים על הבית"

תרקדי

השירים עושים לך טוב
כולם חברים כאן
אחים אחיות

© CanStockPhoto.com

תרקדי

נו תעופי בלי לחשוב
פה ושם תירגעי קצת
תשמרי לך כוחות.

אולי תברחי

אין לנו זמן

אולי תברחי

הם עוד מעט כאן

ואם תשמעי צליפות הדשא, חוטי העשן
תרוצי מהר, את נגד הזמן
שריקות ההדף, עמודי הענן
אל תעצרי אני בדרך ואם עייפת
את בטח רוקדת לך שם
את בטח רוקדת לך שם.

תרקדי

אל תדאגי זה הנוף

שכלום לא יזיז לך

גם לא אש הקרבות.

תִּרְקְדִי
נִתְרָאָה בִּקְרוֹב
כּוֹלֵם מַחֲכִים לָךְ
רַק עוֹד כְּמָה שְׁבֵתוֹת.

אֵל תִּדְאָגִי
יִיקַח לִנּוֹ זֶמֶן
אֵל תִּדְאָגִי
אֵת עוֹד מַעֲט כֶּאֱן

וְאִם תִּשְׁמַעִי צְלִיפּוֹת הַדָּשָׁא, חוֹטִי הָעֵשֶׁן
תִּרְצִי מֵהֵר, אֵת נֶגֶד הַזְּמַן
שְׂרִיקוֹת הַהֶדֶף, עִמּוּדֵי הָעֵנָן
אֵל תַּעֲצְרִי אֲנִי בַדֶּרֶךְ וְאִם עֵיִיפֹת
אֵת בִּטַּח רוֹקֶדֶת לָךְ שֵׁם

אֵת בִּטַּח רוֹקֶדֶת לָךְ שֵׁם
אֵת בִּטַּח רוֹקֶדֶת לָךְ שֵׁם
לֵה לֵה לֵה לֵה לֵה
לֵה לֵה לֵה לֵה לֵה

צְלִיפּוֹת הַדָּשָׁא, חוֹטִי הָעֵשֶׁן
תִּרְצִי מֵהֵר, אֵת נֶגֶד הַזְּמַן
שְׂרִיקוֹת הַהֶדֶף, עִמּוּדֵי הָעֵנָן
אֵל תַּעֲצְרִי אֲנִי בַדֶּרֶךְ וְאִם עֵיִיפֹת
שְׂרִיטוֹת הַנֶּפֶשׁ, עוֹד יִהְיוּ לָךְ מִקְלֵט
אֵל תַּעֲצְרִי כִּי אֵת לוֹחֶמֶת
וְאִם עֵיִיפֹת
אֵת בִּטַּח רוֹקֶדֶת לָךְ שֵׁם.

הדר בסו	29.12
גלעד שטיינר	30.12
אלון עזריה	
דרור שפריר	
אופר פרלסון	1.1
אורי חייט	
שירן זקן	
שמרית שולץ	2.1
גיל אשחר	
רותי עמית	3.1
בני גולדברג	
נעמי בן אמוץ	
עומרי חגולי	
אריאל מתתיהו	
אורי הדר	4.1
גילי שפרונג	
ג'וליאן פרימוסט	

סיפור לשבת

המעגל שנסגר - סיפור ישראלי מרגש במיוחד

בתל אביב יש חבורה של נהגי מוניות, אשר בכל חודש יושבים בביתו של מישהו אחר, שותים ומספרים את כל החוויות של השבוע שהיה להם. אחרי כמה סיפורים של כמה נהגים, קם אחד מהם ואמר: "עכשיו אני מבקש לספר לכם מקרה מעניין שאירע לי השבוע". וכך סיפר: נסעתי כהרגלי ברחובות תל אביב, חיפשתי אחר נוסעים. לפתע לקוח סימן לי לעצור. הנוסע היה נראה מצחיק נורא: קשיש, עם חולצת מיאמי מכופתרת, שעון וצמידים מזהב על ידו. הוא עלה למונית ואמר לי: "סע לשינקין". התחלתי לנסוע והתפתחה ביננו שיחה. האיש סיפר על עצמו, על הצלחותיו ועל המפעלים וההשקעות שיש לו. לאחר כמה דקות של נסיעה הוא שאל אותי אם אפשר לעשן במונית. אמרתי לו, "בכבוד, תעשן". אז הוא הוציא סיגר, ואני קצת מבין בסיגרים. הסיגר הזה היה שווה מינימום 500 דולר, ובזמן שאני מוציא את ה-'נקסט לייט' שלי, הוא צעק: "לא, לא - אני אדליק לך". אז הוא הוציא מצית זיפו ששווה עוד איזה 1,000 דולר, ואיך שהוא בא להדליק לי את הסיגריה, שרוול החולצה שלו התרומם ויכולתי להבחין במספר הטבוע על ידו, כזה שהוטבע על זרועותיהם של היהודים המובלים למחנות ההשמדה. באותו מבט חטוף "צילמתי" את המספר, וזה גרם לי להתרגשות עצומה. באופן אוטומטי הרגל שלי נחה על דושת הבלם ומיד עצרתי בצד הכביש. הפניתי את מבטי לאחור, ואמרתי לו בהתרגשות: "אתה ניצול שואה?" הוא הסתכל עלי בתדהמה על כך שעצרתי, כועס, רוגז ולא מבין את פשר שאלתי. "מה, אף פעם לא נפגשת עם ניצול שואה? תמשיך לנסוע בבקשה, אתה מעכב אותי!!" המספר שקראתי על זרועו ריגש אותי, ובקשתי שיספר לי על קורותיו בתקופת השואה. הוא לא היה רגיל לכך שנהג מונית, או איזשהו אדם, יתעניין כל כך בקורותיו, באופן כל כך פתאומי. הוא לא הבין למה עצרתי, ולאחר היסוס קל הסכים לספר מעט על קורותיו. הוא סיפר שכל בני משפחתו נספו בשואה והוסיף: "אחרי השואה, חיפשתי וחקרתי כדי לברר אם מישהו מבני משפחתי ניצל. הגיעה אלי שמועה שאחי נמצא בארץ ישראל.

הגעתי לכאן, אף אחד לא ידע להגיד לי דברים ברורים, אבל מישהו שפגשתי סיפר לי שהכיר את אחי ושהוא נפטר בארץ. כך נשארתי לבדי בעולם..." הנהג שסיפר את סיפורו במפגש החברתי של נהגי המונית, עצר את סיפורו ולקח נשימה ארוכה. חבריו, שהאזינו בקשב רב לסיפור המרתק, דחקו בו להמשיך, אבל בתגובה הוא אמר להם: "לפני שאמשיך לספר לכם מה קרה עם הנוסע, אני מבקש שתאזינו קודם לסיפור האישי שלי..."

והמשיך: אתם מכירים אותי כבן אדם דתי, אבל אני לא הייתי אדם דתי כל חיי. חזרתי בתשובה. נולדתי בקיבוץ חילוני והייתי חילוני לגמרי. לא היה לי שום קשר לדת. הייתי נער, בגיל שלפני הגיוס. יום אחד ישבתי בחדר האוכל בקיבוץ, בלי תיאבון ובלי חשק לאכול. הייתה לי תחושת בחילה. אמרתי לעצמי, שמוטב שאמשיך את עבודתי, אסיים אותה במהרה ואלך לישון מוקדם. במקום עבודתי הייתה גיגית ענקית כזאת, שלשם היינו זורקים תפוחי אדמה. בתחתית הגיגית היו להבים גדולים, כמו בבלנדר, שאיתם היינו קוצצים את תפוחי האדמה. באותו יום, שהיה יום גשום, חזרתי לעבודתי ליד מכונת קיצוץ תפוחי האדמה. נעלתי היו רטובות. עליתי לגיגית לשפוך את תפוחי האדמה ומעדתי פנימה לתוך הגיגית, וזאת בשעה שהמכונה פועלת. נחבלתי. צעקתי בכאב, אבל הרגשתי עוד יותר נורא, כשקלטתי שלאט לאט אני יורד עם תפוחי האדמה לתחתית הגיגית אל תוך הסכינים. היה ברור לי שאני עלול תוך זמן קצר להיפגע מהלהבים. צעקתי בכל כוחי לעזרה, אבל אף אחד לא שמע אותי כי כולם היו בחדר האוכל. ניסיתי לטפס על הדופן הפנימית החלקה והגבוהה על מנת להיחלץ משם, אבל לא הצלחתי. ואז התחלתי לצעוק, לזעוק ולהתפלל לבורא עולם. דומני שזאת הייתה הפעם הראשונה בחיי שפניתי לבורא עולם. קראתי בקול: "תעזור לי, תציל אותי, אני לא רוצה למות!" ואז, בעודי צועק וצורח, מבוהל ומלא חרדה, ראיתי פתאום יד מושטת אלי, לופתת את ידי בחוזקה ושולפת אותי מתוך הגיגית. הדבר הראשון שראיתי היה מספר טבוע על היד.

זו הייתה ידו של זלמן מהקיבוץ. זלמן היה ניצול שואה, ובגלל השואה הוא היה בהלם ובטראומה, ולא דיבר או תיקשר עם אף אחד. אמרתי לו בהתרגשות "תודה רבה רבה, ממש הצלת אותי!" והוא? הוא לא התייחס לעניין יותר מדי. פשוט המשיך ללכת.

מאז אותו אירוע, המספר שראיתי על זרועו של זלמן רדף אותי כל חיי. זכרתי אותו ויכולתי לדקלם אותו בכל רגע נתון. התגייסתי לצבא, ושלוש הספרות הראשונות של המספר האישי שלי היו כמו שלוש הספרות הראשונות של זלמן. השתחררתי מהצבא וקניתי דירה בבניין מגורים בעיר. שתי הספרות האמצעיות של הבניין היו שתי הספרות האמצעיות של זלמן. הזמנתי טלפון סלולרי, ושלוש הספרות האחרונות של מספר הטלפון שלי, היו שלוש הספרות האחרונות שעל ידו של זלמן... כשהתמהוני במונית שלי הרים את ידו להצית את ה-'נקסט לייט' עבורי, זה היה כמעט בדיוק אותו מספר של זלמן, שאותו ידעתי בעל פה כל חיי. רק הספרה האחרונה הייתה שונה. באותו הרגע שראיתי את המספר של הבחור שהיה איתי במונית, הבזיקה במוחי מחשבה. לאחר שעצרתי ונעלתי את הדלתות, ולאחר שיחה קצרצרה עם הנוסע שעליו כבר סיפרתי, למרות בקשתו להמשיך בנסיעה הרגילה, עשיתי סיבוב פרסה והתחלתי לדהור לכיוון ההפוך. הנוסע נבהל והתחיל לצעוק עליי: "לאן אתה נוסע?" ואני לא הגבתי, רק לחצתי על דוושת הגז והאצתי את המהירות. הוא חשב כנראה שאני חוטף אותו והתחיל להשתולל בצעקות. אני שתקתי ולא הגבתי. הייתי בטוח שאני עושה את המעשה הנכון. נהגתי במהירות רבה, אבל באחריות. המחשבה שהבזיקה במוחי רק שניות אחדות קודם לא הרפתה ממני. לא רציתי לשתף את הנוסע במה שעבר עליי. פניי היו מועדות לקיבוץ שבו גדלתי. החלטתי לנסוע לזלמן. בעצם, לא ידעתי אם הוא עדיין קיים. אולי אפילו נפטר, אחרי הכול כבר עברו שנים מאז שעזבתי את הקיבוץ! למרות חששותיי שנסיעתי תהיה לשווא, הייתה לי תחושה, ואולי רק תקווה שאמצא את זלמן חי וקיים. סוף סוף הגעתי לקיבוץ המוכר והחביב. הזיכרונות הציפו אותי, אבל דחקתי אותם הצידה, והגעתי היישר לדירתו של זלמן, כאילו רק אתמול עזבתי את הקיבוץ.

ירדתי מהמונית כשהנוסע עדיין בתוכה ודפקתי בהתרגשות ובחוזקה על הדלת, בספק אם זלמן עדיין חי. כעבור דקה או שתיים, שנדמו לי כנצח, הדלת נפתחה, ולא יאומן: זלמן, חי וקיים, עומד בפתח. הוא עמד שם עם המבט החלול שלו, ואני התנפלתי עליו בחיבוק, כמי שלא ראה אדם קרוב שנים רבות. זלמן, שלא הרבה לדבר, נשאר אדיש ונראה שאינו זוכר אותי.

וכך, בעודי אוחז בזלמן בפתח הדירה, ירד הנוסע התמהוני מהמונית, התקרב אל שנינו מבלי שהבחנתי, ראה את המחזה והתנפל על זלמן בחיבוק. לא ידעתי את נפשי מרוב שמחה. הניחוש הפרוע שלי נמצא נכון: זלמן והנוסע שלי היו אחים!! על אף כל השנים שעברו ועל אף שבגרו והזדקנו – ניכר הדמיון שבין השניים. השניים קלטו בחושיהם הבריאים שהם אחים, ובפעם הראשונה בחיי ראיתי את זלמן מדבר!!! הרגשתי, שזלמן נשלח מן השמיים להציל אותי מלהבי מכונת החיתוך, על מנת שאוסיף לחיות, ולהביא אליו את אחיו האבוד. הרגשתי שהתפקיד שמילאתי בדרמה זו, לא היה מקרי. היה ברור לי שמלמעלה הועידו לי את התפקיד הזה, ולא נשאר לי אלא להיות אסיר תודה על שהשגחה זימנה לי תפקיד כה נהדר ונפלא בדרמה זו. כך סיפר נהג המונית לחבריו, והתיישב במקומו, כשהוא זוכה לחיבוקים חמים על האירוע המדהים.

